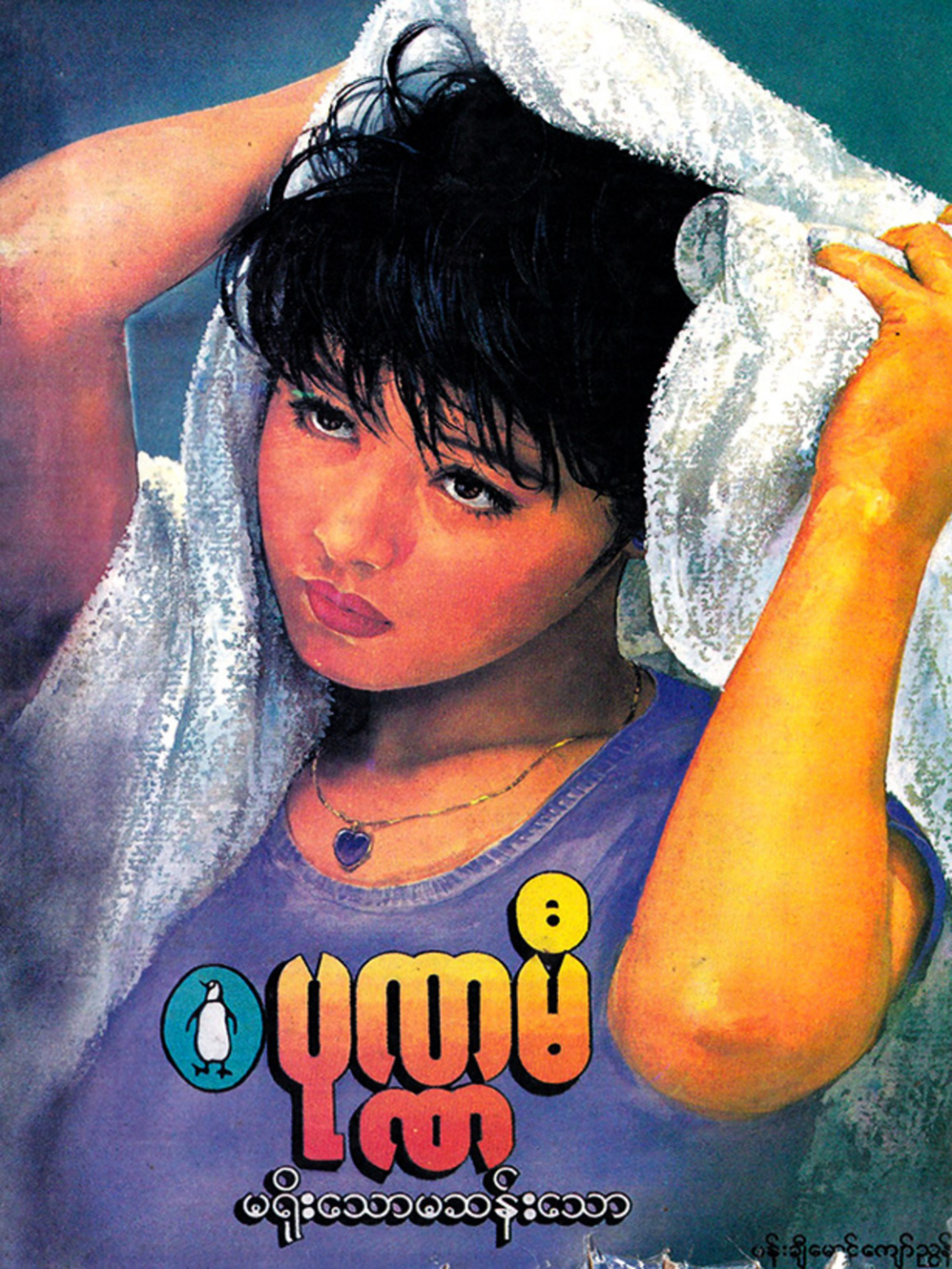

မရိုးသောမသန်းသော

မင်းချီမောင်ကျော်ညွှန်

အခန်း (၁)

“ဟာ ... ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ ... သေချင်နေသလား မသိပါဘူး”

“ရင်သွေး” က ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ ကားတစ်စီးလုံး မောင်းလာနေတာကို မြင်ပါရက်နဲ့ ကားရှေ့ကို ပြေးဝင်လာတာဟာ သေချင်နေတဲ့ လူရယ် ... မျက်မမြင်ရယ် ... ဒီနှစ်ခု တစ်ခုခုပဲ။ ခုကောင်မလေး ကြည့်ရတာ မျက်မမြင်တော့ ဖြစ်ပုံမရ ... ဒါဆိုရင် အရှင်းကြီး ... သေချင်နေတဲ့ လူပေါ့။

ရင်သွေးက ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်တွေးကာ ... ကားကို ဆက်ထွက်မည် အပြု ... ကောင်မလေးက ရင်သွေးရဲ့ ကား ပြတင်းပေါက်ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာကာ ...

“ကား ... ကား ... အားလား ...”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ ... ဒါ တက္ကစီ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘယ်လိုပြောပြော ကောင်မလေးက နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဟာ... ဘယ်လိုလဲ ...”

“မောင်း ... မောင်းပါရှင် ... ပြီးမှ ရှင် ဘယ်လောက် တောင်းတောင်းပါ ... ခုတော့ ကားထွက် ပါတော့ရှင်”

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို နောက် ဘက်မှန်မှ တစ်ဆင့် နော

က်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။ ။ ရင်သွေးလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ကားကို ဆက်ပြီး မောင်းထွက်လာကာ ... မူပျက်လှသည့် ကောင်မလေးကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် အကဲခတ်နေမိသည်။ ။

လက်ထဲမှာ လည်း ခရီးဆောင်အိတ်သေး အရွယ် အိတ်တစ်လုံးနှင့် . .. ပုံစံကတော့ အတော်ကြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချား ထိတ်လန့်နေပုံရကာ ဘေးဘီဝဲယာကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်လိုက် ... လူရိပ်မြင်ရင် ပုပြီး ငုံ့ပုန်းလိုက်။

“ကားက ဒီထက်မြန်လို့ မရတော့ဘူးလားရှင်”

“မရတော့ဘူး ... ခင်ဗျားအမြင်ပဲ ... ဒါ ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဗျ ... ခင်ဗျားတို့ လမ်းက ဘုသိပ်များ တာကိုး”

ပြည်သူပိုင် လမ်းမကျယ်ကြီးများ ပေါ်တွင် Slow Down ခေါ် လမ်းဘုတုံးများ သူနေရာနှင့်သူ ရှိနေကြတာကို ရင်သွေးက ဘာမှ မပြောချင်လို့ ပါ။ လိုအပ်လို့ စနစ်တကျ လုပ်ထားကြတာမျိုး။ သို့သော် တချို့ ကိုယ်ပိုင် လမ်းသွယ်တွေ၊ ရပ်ကွက်များကြားမှ လမ်းငယ်ကလေးတွေမှာ ထိုရပ်ကွက်၊ ထိုလမ်းများမှ လူတို့ ၏ သဘောတစ်ခုနှင့် ဘုတွေ လျှောက်လုပ်ထားတာတော့ အလုပ်မဟုတ် ဟု ရင်သွေးက ထင်သည်။ ။

မျဉ်းအဝါကြားလည်း ဆေးသုတ်မထား ... ဘုများကလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဓာတ်တိုင် တစ်တိုင်စာစီ လောက်မှ တောင် မကွာချင်၊ မြင့်ကလည်း မြင့်သေး ... (တချို့ အောက်ပိုင်းနိမ့်သည့် ကား လူအပြည့်နှင့် လာလျှင် ဘုနှင့် ကားဝမ်းဗိုက်တောင် ခြစ်မိကြသေးသည်။ ။) ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လျှောက်လုပ်ထားကြတာဟာ ထိုလမ်းထဲ ဝင်လာမိသော ကားများကို တမင်သက်သက် ဒုက္ခပေးနေရာ ရောက်သည် ဟု ရင်သွေးက မြင်ပါသည်။ ။

“ဟို ... ဟို ... (---) လမ်း ... သိတယ်မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး”

“ရှင်က ကားမောင်းစားနေပြီး ဒါတောင် မသိဘူးလား”

“ဟောဗျာ ... အသားလွတ်ကြီး ... ဒီကားဟာ Taxi မဟုတ်ပါဘူးလို့ ခင်ဗျားကို အစောကြီးတည်းက ပြောပြီးပြီနော် ... နံပါတ်ကလည်း အမည်းကြီးဗျ ... ကျွန်တော်ကလည်း ကားမောင်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားပုံစံက ပျာယိပျာယာနဲ့ ... ဘာဒုက္ခရောက်လာမှန်း မသိလို့ ကူညီရုံ သက်သက်ပဲ”

ကောင်မလေးက ရင်သွေးကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ... ခေါင်းကို အကြီးအကျယ် ငုံ့ချပြီး အိတ်ထဲမှ နေကာမျက်မှန်တစ်လက် ထုတ်တပ်လိုက်ကာ ဦးထုပ်ဝိုင်းလေး တစ်ခုပါ ထုတ်ဆောင်းလိုက်သည် ။

အင်း ... ရုပ်မသိစေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ခုလို တကူးတက မဖွက်လည်း ခုနတည်းက ပခုံးကျော်ကျော် ဆံပင်နွယ်များက ဖရိုဖရဲနှင့် မျက်နှာပေါ် အုပ်ကွယ်နေတာမို့ သူ့ရုပ်ကို မြင်ချင်လို့ မှ မမြင်ရပါ။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတာလောက်ပဲ သိထားတာ။

ရင်သွေးမှာ ကောင်မလေး ပုံစံကို မသင်္ကာပါ။ ပုံစံက မူမမှန်၊ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုကို ခိုးလုပ်မလို့ လား ... ဒါမှ မဟုတ် ... ကားကိုတောင် ဝင်တိုက်မတတ် သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေး လာပြီး ထိတ်လန့်နေလေတော့ .. . အန္တရာယ် တစ်ခုခုများ ကြုံလာရလို့ လား။ ဒါ ဆိုရင်တော့ နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုပတ်မှာ ကြောက်ရသည် ။ ဒါမျိုးဆိုတာ ရဲစခန်းသို့သာ တန်းသွားသင့်တာမျိုး။

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... အကူအညီလိုရင် ရဲစခန်းတစ်ခုခုကို သွားမလား”

“ဟာ ... ကျွတ် ... (---) ရပ်ကွက်ကိုသာ မောင်းစမ်းပါ”

ကောင်မလေးက ရင်သွေးကို ပြောနေရင်းက “အိ” ခနဲ အော်ကာ ကားနောက်ခန်းမှာ လှဲမတတ် ပုန်းဝပ်ချလိုက်သည်။ ။ ရင်သွေးမှာ ပိုပြီး တောင် စိတ်ရှုပ် အံ့ဩသွားရလေသည်။ ။ ဒုက္ခပဲ ... ဘယ်လိုဇာတ်ရှုပ်နဲ့ လာငြိမိပြီလဲ။ မိန်းကလေးပုံစံ ကြည့်ရတာ နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံလောက် ပုံ ကလေးနဲ့ ... ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ဆိုတော့ ...

“ဟေ့ ... မင်း အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား”

ခုချိန်မှာ အလင်းရောင် ရှိသေးသော ညနေခင်း ဆိုပေမဲ့ ဆောင်းတွင်းကြီးမို့ မကြာခင်မှာ ပင် မည်းမှောင်ကာ မိုးချုပ်တော့မည်။ ရင်သွေးမှာ မိန်းကလေးအတွက် အတော်ပင် စိတ်ရှုပ် သွားရပါသည်။ ။

“ဟေ့ ... မင်း အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ ဆိုရင်တော့ မှားမယ်နော် ... မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ...”

“အို ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကားသာ မြန်မြန် မောင်းပေးစမ်း ပါဆို”

“မင်းအတွက် ပြောနေတာကွ”

“မလိုဘူး”

ကောင်မလေးမှာ လှဲမတတ် အနေအထားကြီးမှ ဖြည်းဖြည်းကလေး ထလာကာ နောက်ဘက်မှန်မှ တစ်ဆင့် မရဲတရဲလေး ခိုးကြည့်လိုက်သ ည် တွင် ။

“ဟာ ... လိုက်လာကြပြီ ... လိုက်လာကြပြီ ... မောင်း ... မောင်း ... မြန်မြန်မောင်းရှင့် ... ဟာ ... သေတော့မှာ ပဲ ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

ရင်သွေးက ကြောက်လန့်ပြီး ကားရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

“ဟယ် ... တကယ်ပါလာတာ ... အား ... ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ် ... မောင်း ... မောင်း ...”

မူလကတည်းက သူ့အသံက တုန်တုန်ရီရီ ... သွားချောင်းရိုက်သံနှင့် ပြောနေရသည့်အထဲ ခုတော့ ပိုပြီး တုန်လှုပ် အော်ဟစ်လာကာ ... “တဟီးဟီး” နှင့် ငိုသံများ ပါ ပါလာသည်။ ရင်သွေး ထိုင်နေသော ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံကိုလည်း နောက်ဘက်မှ အဆက်မပြတ် ထုနှက် လာလေသည်။ တစ်ချက်မှာ တော့ ရင်သွေးရဲ့ လက်မောင်းကိုပါ ဆွဲခါယမ်းရင်း ...

“အား ... ကြောက်တယ် ... မြန်မြန်မောင်းဆို”

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို လာမလုပ်နဲ့ ... ကားမောင်းနေတာ ... အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန် လိမ့်မယ်”

ရင်သွေးက နောက်မှ ပါ လာပြီဆိုတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဟုတ်ပင် ... အရှိန်မြင့် မောင်းနေသော ရင်သွေးရဲ့ ကားနောက်မှာ အခြားကားတွေကို ဖြစ်သလို ကျော်ကာဖြတ်ကာနှင့် ကားတစ်စီး ပါလာသည်။ နေဦး ... တစ်စီးတည်း မဟုတ်ဘူး ... နှစ်စီးထင်တယ် ... ဟုတ်ပါ့ နှစ်စီး။

ရင်သွေးရဲ့ ကားက စတစ်ကာမှန် အနက်လည်း မပါတာမို့ ကောင်မလေးကို အတိအကျ မြင်ပြီး သိပြီးကြပုံနှင့် ဒလမန်းကြမ်းပင် ပါလာကြလေသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို လွတ်ဖို့ မမြင်ပါ။

“ရဲစခန်းမောင်းလိုက်မယ်နော်”

“(---) ကို မောင်းပါဆို”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို မလွတ်နိုင်ဘူး”

ရင်သွေးရဲ့ စကားအဆုံး ကောင်မလေးက အသံအကျယ်ကြီးနှင့် အော်ငို လိုက်လေသည်။ တကယ့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲမို့ ရင်သွေးရင်ထဲ နှင့်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးတွေနဲ့ များ ရင်ဆိုင်လာ ရပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ် ...။

သူတို့ လမ်းထဲက စထွက်လာကြစဉ်ကတော့ ဒီကားတွေ ပါမလာပါ ဘူး ... ဘယ်လိုကဘယ်လို လမ်းတစ်ဝက် ရောက်ခါမှ “ဘွား” ခနဲ ပေါ်လာကြပါလိမ့်။ ကောင်မလေးကတော့ အပြုကြီးနှင့် အော်ငိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်ယင်နေလေပြီ။

“ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းကို သူတို့ ဒုက္ခပေးလို့ မရပါဘူး ... ရန်ကုန်မြို့ထဲကြီးပဲ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ရှိပါသေးတယ် ... အန္တရာယ် တစ်ခုခုဆို ငါလည်း ရှိပါတယ်”

အေးအေးနေချင်သော ရင်သွေးမှာ မိန်းကလေးကို သနားကရုဏာစိတ်နှင့်ပင် ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါ ခေါင်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြစ်လာပြီပဲ ... ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာ ကိုတော့ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ သို့သော် ...

“အဲ ... အဲဒါ ... အိမ်ကကားတွေ၊ အဖေ ... အဖေတို့ လိုက်လာတာ”

“ဟောဗျာ ...”

ရယ်ချင်သွားတာနှင့်အတူ ... ရင်သွေးရဲ့ မသိစိတ်နှင့်ပင် ကားအရှိန်က လျော့ကျသွားသည် ထင်ပါသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပင် ထိုကားနှစ်စီးက ရင်သွေးရဲ့ ကားကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ပိတ်ညှပ်ကာ ...

“ရပ် ... ရပ် ... ရှေ့မှာ ဘေးကပ်ပြီး ရပ်လိုက်စမ်း ...”

ရင်သွေး ဘာမှ ပြောမနေတော့ ... ကိုယ့်လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး လာထိပြန်သော ကောင်မလေးရဲ့ အပြုအမူကို လစ်လျူ ရှုကာ ... ကားကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကပ် ရပ်ပေးလိုက်ပါ တော့သည်။ ။

ထိုကားနှစ်စီးကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကပ် ရပ်လိုက်ကြကာ ... ကားတံခါးတွေ ဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ အသက်အရွယ်မျိုးစုံနှင့် ယောက်ျား လေးငါးယောက် ပြုန်းပြုန်းနှင့် ဆင်းချလာကြသည်။ ။

“အဲဒါ မင်းအိမ်က မင်းအဖေတို့ သေချာတယ်နော်၊ သေချာလား။”

ရင်သွေးက နောက်လှည့်ကာ သေချာအောင် မေးသည်။ ။ ကောင်မ လေးက ပြန်မဖြေ ... အသက်ထွက်မတတ် ... တက်မတတ်ချက်မတတ် အော်ငိုနေဆဲမှာ ပင် နောက်တံခါးဘေးသို့ ရောက်လာသည့် တစ်ယောက်က ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ကောင်မလေးကို လက်မောင်းမှ ကိုင်ကာ ဆွဲချလိုက်သည်။ ။

“ဆင်းစမ်း ...”

“နေကြပါဦး ... နေကြပါဦး ... ဒါက ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ရင်သွေးက သေချာချင်သေးသည်။ ။ ငါးယောက် တစ်ယောက် ဘယ် လိုမျှ မယှဉ်သာဘူး ဆိုတာတောင် လက်လွှတ်စပယ်ကြီးတော့ မဖြစ်လို က်စေလိုပေ။ ကိုယ်က ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ် လား။ ရင်သွေးပါ ကားတံခါးဖွင့်ကာ အောက်လိုက်ဆင်းပြီး အတင်းကြီး ဆွဲထုတ်နေသူကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာလဲ ... ဘယ်သူလဲ”

တစ်ယောက်က ရင်သွေးပခုံးကို ဆောင့်တွန်းကာ လက်သီးတပြင်ပြ

င်နှင့် ရှိသည် ။ ကောင်မလေးကတော့ ဟိုလူတစ်ယောက်လက်ထဲမှ ရှိသမျှအားနှင့် ရုန်းကန်ကာ အော်ဟစ် နေလေသည် ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ... မတရားတာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မင်းကကော ဘာကောင်လဲ”

“ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ကားကို သူ တားစီးလာတာ ... ဒါပေမဲ့ မတရားမှု တစ်ခုခု ဆိုရင်တော့ ကားနံပါတ် မှတ်ပြီး ရဲတိုင်ရလိမ့်မယ် ... ဟိုမှာ သက်သေတွေလည်း ရှိတယ်”

မောင်းမိမောင်းရာ လျှောက်မောင်းလာတာ လှိုင်တက္ကသိုလ်ရဲ့ နောက်ဘက်က (ကျောင်းပိတ်ချိန်မို့) လူပြတ်ပြတ် လမ်းရှင်းရှင်း လမ်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်နေသည် ဆိုပေမဲ့ ဘေးနားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဆိုသလိုကတော့ ရှိကာ ... လူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အကဲခတ် ရပ်ကြည့်နေကြပြီ။

ရင်သွေးရဲ့ စကားကြောင့် ရင်သွေးကို လာတွန်းသော လူက အတော်ကြီး ဒေါသဖြစ်သွားဟန် ရှိပေမဲ့ သူတို့ အုပ်ထဲက အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က ရှေ့ထွက် လာပြီး ထိုလူကို တားဆီးလိုက်ကာ

“မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဦးသမီးပါ ... အိမ်က ထွက်ပြေးလို့ ဦးတို့ လိုက်လာကြတာ ... ဒါတွေက သူ့အစ်ကိုအရင်းနဲ့ ဝမ်းကွဲတွေချည်းပဲ ... မောင်ရင် မယုံရင် သမီးကို လိုက်မေး”

ကောင်မလေးက ဟိုတစ်ယောက် လက်ချက်နဲ့ သူတို့ ကားနားတောင် ရောက်နေပြီ။ ရင်သွေး ကလည်း တမင်ပင် အဲဒီကားနားထိ လိုက်ပြေးသွားကာ ...

“ဒါတွေက မင်းအိမ်ကဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

ကောင်မလေးက ရင်သွေးကို “ချာခနဲ” ကျောခိုင်းသွားကာ ဟိုလူလက်ထဲမှ ဆောင့်ရုန်းပြီး ... သူ့ဖာသာ ကားတံခါး ဆွဲဖွင့် ဝင်ထိုင်ကာ တံခါးကို “ဂျိုင်း” ခနဲ အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟောဗျာ ...”

စပ်စု ရပ်ကြည့်နေကြသော လူသုံးလေးယောက်ထဲမှ ရယ်သံများ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။ ။ သူတို့ တောင် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားမှ တော့ ရင်သွေးက ဆက်ကြောင်နေဖို့ မလိုတော့ပေ။

“ကဲ ... မောင်ရင် ... တာဝန်သိစိတ်ကိုတော့ ကျေးဇူးပါပဲ ... ဦးတို့ ကိုခွင့်ပြုဦး”

ကားတံခါးပိတ်သံများ တဂျိုင်းဂျိုင်းနှင့်အတူ ကားနှစ်စီးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ထွက်သွားကြတော့ ဟိုလူများ ထဲမှ ရယ်သံများ ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ ။ ရင်သွေးလည်း ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်ချင်လာကာ ... ထိုသုံးလေးယောက်ကို ပခုံးတွန့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံးပါ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ ကိုယ့်ကားဆီးသို့ကိုယ် ...။

“အင်း ... မပြီးသေးဘူး”

အသံထွက်ကာ ညည်းညူလိုက်မိတော့သည်။ ။ ရင်သွေးရဲ့ စွမ်းစွမ်းတမံ ကာကွယ်လိုမှုကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းကာ တုန့်ပြန်သွားသော မိန်းကလေးငယ်က ... ရင်သွေးရဲ့ ... ကားထဲမှာ ခရီးဆောင် အိတ်ကို ချန်ထားရစ်ခြင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပေဆက်ရှည်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီလေ။

တာဝန်သိ လူသားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသော ကိုယ်က ကိုယ့်ဓာတ်ဆီ ... ကိုယ့်ပိုက်ဆံ အကုန်ခံကာ လိုက်စုံစမ်းပြီး ပြန်ပေးရဦးမည်ပေါ့

။

*